

Biserica Creștină Baptistă „Golgota”
Șos. Nicolae Titulescu, Nr. 56 A
Biserica Creștină Baptistă „Golgota”
Șos. Nicolae Titulescu, Nr. 56 A
Sect.1, București

Nr. 34

Aprilie 2008

Nu este aici.
A înviat

„Nu este aici. A înviat!...”

A înviat Domnul cu adevărat!...”

H R I S T O S A Î N V I A T !

O scrisoare de la Isus

Scumpul meu,

Îți trimit această scrisoare prin unul din ucenicii mei.

Vreau să-ți spun cât de mult te iubesc, că mă interesează soarta ta și aș dori să comunicăm. Am sperat că-mi vei spune "Bună dimineța", dar n-ai făcut-o. M-am gândit că poate era prea devreme și de aceea nu m-ai observat.

Am încercat să-ți atrag atenția când ai deschis ușa grăbit. Ți-am sărutat fruntea cu boarea dimineții. Am revărsat asupra ta mireasma dulce și parfumată a florilor. Ți-am fredonat o melodie de dragoste prin ciripitul păsărilor. Ai trecut pe lângă mine grăbind pasul.

Mai târziu, te-am privit mergând și discutând cu prietenii. Ah! Cât aș fi dorit să schimb câteva cuvinte și cu mine! M-am apropiat și am sperat să-mi vorbești. Ai trecut pe lângă Mine fără să mă bagi în seamă.

După amiază ți-am trimis o ploaie înviorătoare și ți-am strălucit prin fiecare picătură. Am strigat din ceruri cu glas de tunet, doar, doar Mă vei auzi. Apoi ți-am pictat un curcubeu fermecător în mijlocul norilor Mei argintii. Mi-am zis: "Cu siguranță Mă va vedea!", dar ca un făcut, nu M-ai văzut.

Seara, la sfârșitul zilei, ți-am trimis un apus minunat de soare. Apoi ți-am făcut cu ochiul de mii de ori prin stelele Mele strălucitoare, nădăjduind că mă vei vedea. Am rămas înșelat și de data aceasta.

În sfârșit, noaptea la culcare, am revărsat lumina lunii pe fața ta, ca să-ți amintesc că nu te-am uitat. Am nădăjduit că măcar acum să-Mi vorbești înaintea de culcare. Nu Mi-ai spus nici un cuvânt. M-a durut.

Tot astfel, în fiecare zi, am continuat să Mă descopăr prin tot felul de căi, sperând că vei dori să fii păstorul tău.

Eu pot să-ți port de grijă ca nimeni altul. Eu sunt Păstorul tău cel bun, care Își dă viața pentru oile Lui. "Eu am venit ca oile Mele să aibă viața și s-o aibă din belșug". Dragostea Mea pentru tine este mai adâncă decât marea și mai înaltă ca cerul. "Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea."

Vreau să Mi te dăruiești. Am atâtea să-ți împărtășesc... Pentru binele tău, te rog să-Mi răspunzi... Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine".

Al tău prieten care te iubeste,

ISUS HRISTOS

Mărturiseau despre El

Pe scurt, aş vrea să vă spun câteva lucruri deosebite despre nişte oameni a căror nume nu le cunoaştem, dar au avut un rol mare în istoria Intrării Triumfale a Domnului Isus în Ierusalim.

Nu ştim multe despre ei, dar ştim câteva lucruri: Au fost cu Isus, au umblat cu Domnul, au vrut să fie lângă El. Apoi, ştim că au văzut minunile Domnului Isus, au avut ochii deschişi la lucrările Lui, au avut urechile deschise la cuvintele Lui, au avut inima deschisă la chemarea Lui. Şi mai ştim un lucru, ei au spus altora despre Domnul Isus.

Iată la ce oameni mă refer: În Evanghelia după Ioan ni se dă un amănunt în legătură cu mobilizarea extraordinară făcută la intrarea Domnului Isus în Ierusalim în ziua de Florii: “Toţi cei ce fuseseră împreună cu Isus, când chemase pe Lazăr din mormânt şi-l înviase din morţi, **mărturiseau despre El**. Şi norodul l-a ieşit în întâmpinare pentru că aflase că făcuse semnul acesta” (Ioan 12:17-18).

Ce mult face mărturia personală! Ucenicii care au fost cu Domnul Isus atunci când l-a înviat pe Lazăr n-au putut să tacă. Au spus pretutindeni despre puterea miraculoasă a Mântuitorului. Ei laudau Numele Domnului cu atât entuziasm încât au aprins curiozitatea şi dorinţa altora să-L cunoască pe Domnul.

Observaţi primul lucru: “**Toţi cei ce fuseseră cu Isus... mărturiseau.**” Nimic nu poate înlocui umblarea împreună cu Domnul. Numim lucrul acesta “experienţa personală” a harului. Aceasta nu este o experienţă în sensul experienţelor de laborator, a experienţelor pe care le fac oamenii cu animalele, cu păsările, cu aparatele. E vorba aici de o participare personală într-o acţiune în care Dumnezeu intervine direct ca să te schimbe şi să-ţi deschidă mintea la harul Lui minunat. Eşti prins într-un vârtej al iubirii lui Dumnezeu şi tu însuţi participi la o minune care e dincolo de firea pământească. “Cei ce fuseseră cu Isus” au participat la o minune pe care nu o puteau explica, învierea din morţi a lui Lazăr din Betania. Un mort a ieşit după patru zile din mormânt. Intrase în putrefacţie, şi a ieşit afară viu.

Lazăr era acum în mijlocul lor, şi era el însuşi o dovadă a puterii Domnului Isus. În faţa unei așa minuni, cine ar fi putut să tacă? Dar minunea aceea, ne spune Ioan, a fost doar un semn. Urma o minune şi mai mare, Învierea Domnului Isus din morţi. Şi urmau să vină mii, sute de mii, milioane de asemenea minuni, prin învierea din moartea păcatului a tuturor celor care aveau să creadă de-a lungul vremii în Numele puternic al Domnului nostru Isus Hristos. Să nu cădem în ispită de a tăcea, de a ţine gura închisă în faţa altora în privinţa Domnului Isus. “O, de ar lauda oamenii pe Domnul, pentru minunile Sale!” , repetă Psalmul 107.

Observați că oamenii aceștia n-au avut nimic de spus despre ei înșiși, ci numai despre Domnul. Nu știm despre ei nimic. Nu știm dacă au fost învățați sau nu. Dacă au fost buni vorbitori sau erau mai tăcuți. Dacă erau bogați sau săraci. Nu știm ce meserii aveau. Ei n-au vorbit despre ei, ci despre Domnul Isus. Ce oameni minunați! Au știut despre cine să vorbească, și au știut cum să vorbească. Patosul lor și bucuria care se vedea pe fețele lor au mișcat întregul Ierusalim, în așa fel că atunci când au auzit că Domnul Isus vine de pe Dealul Măslinilor, I-au ieșit în întâmpinare.

Iubiții mei! Subiectul discuțiilor noastre, a mărturiei pe care o facem altora, trebuie să fie despre Domnul Isus.

Uneori sunt locuri goale în adunare. Să nu dăm vina pe alții, fiindcă noi suntem de vină. Să chemăm pe oameni la Domnul, la mântuire. Să le spunem despre frumusețea iubirii lui Hristos Domnul. Să ne umplem gura cu laudele Domnului, pentru ca oamenii să alerge la izvoarele mântuirii.

Nu vrei să fi și tu unul din aceia care umblă mereu cu Domnul, vede minunile Lui la fiecare pas, și spune altora cu entuziasm despre puterea Lui mântuitoare?

Valentin Popovici

IZVORUL DE LA CRUCE – sângele și apa – mărturisește că Isus este Hristos. El e Dumnezeu – Om. Duhul Său a suferit pentru păcat, iar trupul Său pe lângă suferință a fost omorât. Sângele și apa dovedesc trupul omenesc al lui Isus. Și așa cum odată pe Carmel s-a adus jertfa lui Dumnezeu pe altarul peste care s-a așezat jertfa tăiată în bucăți, peste care s-au aruncat douăsprezece vedre cu apă, și Focul a mistuit jertfa, apa, lemnele, pietrele și pământul de sub altar; tot așa pe Golgota, Hristos a fost jertfit odată pentru totdeauna și din coasta Sa a curs sânge și apă.

Acest izvor sfânt este cântat de poetul care zice:

*“Dintr-un izvor sânge curge pentru cei păcătoși
Acest izvor minuni face, spală pe păcătos.
Pentru mine încă a curs, credința mă ține.
Ce mult bine mi-a dat Hristos: murind pentru mine”.*

Să ne apropiem, deci cu deplină încredere de Mielul lui Dumnezeu care s-a jertfit pentru noi și prin IZVORUL DE LA CRUCE să primim iertare pentru păcatele noastre.

HRISTOS A ÎNVIAT !

Pe cruce la Golgota, Hristos a unit cerul ,
Cu mine și cu tine prin trupul lui cel frânt.
Și sângele iertării în valuri a șters ura
Săpată fără milă în inimi de granit.

Lumina învierii străbate peste veacuri,
Aduce-n dar parfumul crucificării Lui.
Pătrunde-n noi tacută o voce de iubire
Și ne-vestește tainic: “Hristos a înviat”

De-ar fi s-aducem jertfă o mare de iubire
Și lacrimi fără număr pierdute pe altar,
Ar fi doar picătura vărsată în oceane
Față de jertfa-I sfântă adusă pe calvar.

De-ar fi să strângem macii ce înroșesc pământul,
Și să-i aducem jertfă acuma pe altar.
Ar fi doar picătura în sângele-I ce spală,
O lume vinovată acolo la calvar.

Să-I daruim iubirea din inimi înviate,
Născute din calvarul crucificării Lui.
Să ne plecăm genunchii în fața Celui care
Ne-a câștigat de-a pururi un loc în cerul Lui.

Maria Zamfiroiu

ȘI TOTUȘI... HRISTOS

Luca 22:39-45

Totuși este un cuvânt - pod între două idei sau două seturi de adevăruri, din care primul nu are puterea de a invalida sau chiar diminua pe ultimul, nici nu-l poate face mai puțin adevărat.

Demoni înspăimântători dansează în jurul Său în agonia Lui. Imagini care înfricoșează mintea Îi sfâșie marginile sufletului. Faptul că știe tot ce va urma Îl scormonește cu gheare de oțel peste nervii dezgoliți. Pacea Îi este fărâmițată de apropiatul coșmar care Îl pândește în apropiere, în întunericul singurătății, nu într-un viitor depărtat, ci la pragul momentului care vine.

Următoarele câteva ore, înspăimântătoare mai presus de orice imaginație, I se aștern de neocolit în cale. Trăgându-L ca înspre o cascadă clocotită care Îl va afunda într-un abis demonic, timpul, ca un torent dezlănțuit, fuge năpraznic. Mai sunt minute, doar minute. Secunde. Tic, tic, tic. În curând va urma lovitura de ciocan care va zdrobi ultima fracțiune a istoriei Sale peste care El a fost suveran, și-L va preda iadului.

Se roagă, “Tată, trebuie să fac asta? Trebuie să beau până la fund acest pahar oribil? Te rog, ia-l de la Mine. Te rog, să nu trebuiască să-l beau.”

Privește între mâinile Sale încleștate stânca lângă care se ruga. Plouă? Nu, este sânge, roșu și vâcos pe spatele nesimțitor al bolovanului. Sânge? Plouă sânge? La execuția Sa iminentă, oare stelele pline de înțelegere plouă sânge pe piatra rece?

În urmă înțelege că sângele e al Său, o prefigurare emoțional-hemoragică a morții care plana asupra-l. Picăturile care curgeau dulce-regulat din porii Săi deschiși marchează trecerea timpului. Tic, tic, pic, pic, pic.

Momentul teribil se apropie, odată cu torțele ridicate la vedere care urcă dinspre valea Chedronului. Acei ce-L vor trimite jos în Sheol, în Locuința morților, vin conduși de un prieten. *Prieten?* Unde sunt prietenii? Toți prietenii săi dorm mai la vale, cu excepția celui ce se apropie trăgând moartea după el. Doar Iuda este treaz și silitor. Iuda a fost totdeauna cel mai silitor dintre ei.

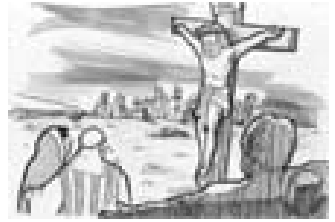
Se roagă din nou. Aceeași rugăciune: “Să se îndepărteze acest pahar de buzele Mele.”

Atunci demonii ajung la culme. După ce I-au arătat toată durerea care-L aștepta, după ce au zugrăvit voioși în fața minții Lui fertile imaginea umilitoare a

Lui Însuși zdrobit, gol și suspendat în fața tuturor, după ce au făcut totul pentru a-I tortura imaginația, acum Îi arată cel mai oribil lucru dintre toate. Păcatele mele.

“Ești gata Tu,” urlă demonii cerând un răspuns de la sârmanul Său suflet, “ești gata Tu să mori pentru asta?” Indiferența mea depravată, cele mai negre fapte, limba mea mincinoasă și arogantă, urmărirea exclusivă a propriilor mele interese, toate acestea afișate în fața sufletului Său rugător, trebuie să fi fost cea mai grea tortură pentru El.

Să mori, să te sacrifici, să-ți dai viața pentru cel mare și bun este ceva. Să-ți arunci viața la canal pentru cineva pervertit, distorsionat în mod monstruos și dispus pentru păcat peste închipuire, să mori în brațele groazei pentru un om degenerat, pentru un nemernic înclinat spre iad, este într-adevăr un lucru de prisos.

El se roagă: “*Să treacă de la Mine paharul acesta.*”

Scâncetul comun al omenirii de dincolo de vălul spațiului și timpului cu greu se poate auzi acolo în groapa de tăcere din Ghetsimani, și rugăciunea mea patetică se pierde cu siguranță. “Nu, Doamne! Te rog, Isuse, nu cere să fii scutit de destinul înspăimântător. Dacă paharul trece de la Tine, conținutul de pedeapsă va trece automat la noi, unde aparține de drept, și noi, eu în particular va trebui să beau veșnic drojdiile amare.”

“Tu ai văzut crucea și Tu, Doamne Isuse, ai atârnat de cadrul ei neîndurător. Tu ai văzut rasa păcătoasă pentru care vei muri, și Te-ai plecat și spre sufletul meu nevrednic. Tu ai strigat să treacă de la Tine acest pahar. Nu mai ai nimic de spus pentru mine? “Să treacă de la Mine paharul” acestea sunt ultimele Tale cuvinte?”

Satana țipă, râsul său este hohot de iad, dar întrebarea este aceeași. “Îți vei arunca viața pentru un gunoi ca acesta? Tu dorești ca paharul să treacă de la Tine,” șoptește Satana la urechea Domnului. “Este acesta ultimul Tău cuvânt? De ce să cheltui tot ce ai pentru unul ca el? De ce o astfel de nebunie? Uită-te la el!” râde Satan de stricăciunea mea. “Uită-te la toți oamenii, crezi că le place să se pocăiască, să creadă și să asculte? Cei mai mulți nu o vor face.”

Măcar odată, Satana a anticipat adevărul. Cei mai mulți oameni, adică cei mai mulți din noi, nu vor fi niciodată altfel decât sunt, și nu vor crede altceva decât propriile autoînșelări.

Durerea fizică pe care avea s-o îndure pe cruce poate că n-a fost cel mai mare lucru pentru Domnul Isus. El n-a cunoscut nici un păcat. Niciodată, nici măcar pentru o secundă, păcatul nu L-a despărțit de Dumnezeu. Într-o unitate perfectă și supusă cu Tatăl, El a umblat în unire fără păcat, neafectată nici de cea mai mică ofensă.

Dar acum, El știe că pe cruce va purta tot păcatul înfăptuit de mine și de întreaga rasă umană. Nu doar să poarte păcatul. Să *se facă* păcat! Ce poate să însemne asta?

Îngenunchează, se roagă și degetele i se încleștează pe piatră, în timp ce aude în interior vocea Sa rostind: “*Eli, Eli, lama sabactani... Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Mat.27:46).

A ști și a înțelege că El trebuia să se facă păcat și să primească în El Însuși plata abandonării din partea lui Dumnezeu, plată care era a mea, acesta trebuie să fi fost cu adevărat cel mai groaznic lucru pentru El.

În sfârșit, văzând toate acestea și cunoscând tot ce-i stătea în față, Isus își ridică ochii, și-i ridică deasupra murdăriei pământului, deasupra pietrei stropite cu sânge lângă care se ruga, și spune acel cuvânt unic care va mântui o rasă nevrednică: **Și totuși...**

Isus se roagă, și cerul și pământul se bucură.

“Totuși...” și argumentele iadului se năruiesc.

“Totuși...” și spărtura dintre adevărul dragostei răscumpărătoare a lui Dumnezeu și mine este astupată.

În acel unic cuvânt, Isus a afirmat atât de mult despre dragostea Sa și despre păcatul meu. Vedeți, El n-a negat că am păcătuit, că sunt un păcătos. El nu vopsește, doar, peste rugina ticăloșiei mele de necontestat. El o vede, o vede toată, așa cum este, ca răzvrătire de neiertat. Dar, spune El, oricât de tare duhnește păcatul acesta, dragostea Lui Dumnezeu nu va fi mai mică. Niciodată, niciodată, deloc.

Cu toată greutatea aparentă de o parte, balanța pare să se încline spre respingerea crucii de către Hristos. Negativele preponderente includ oroarea crucii și amărăciunea morții pentru oameni nevrednici, necredincioși și nepăsători, toate acestea adăugându-se instinctului uman de autoconservare al Domnului.

În

Apoi El rostește cuvântul cel mare, pivotul verbal care dă aproape toate argumentele peste cap. **Și totuși...**

ciuda tuturor argumentelor raționale pentru viață, Isus alege crucea. Cunoscând totul, tot ce era înaintea Lui, tot păcatul meu, toată stricăciunea omenirii, știind și faptul că prietenii Săi se vor lepăda de El și-L vor părăsi, Isus alege

crucea printr-un singur cuvânt.

Vă amintiți definiția? *Și totuși* este un cuvânt-pod între două idei sau două seturi de adevăruri, din care primul nu are puterea de a invalida sau chiar diminua pe ultimul, nici nu-l poate face mai puțin adevărat.

Domnul Isus a spus: “*Văd agonia crucii și mormântul, și simt impulsul de a le evita. Totuși...*”

De ce? Ce urmează după acel cuvânt mare? Ce adevăr care transcende toată greutatea dinainte făcând să amuțească vocile stridente printr-un singur cuvânt?

“Facă-se voia Ta.”

Pe de o parte, o mulțime de argumente care nu pot fi neglijate denunță crucea ca fiind o nebulie. Dar pe de altă parte, un singur adevăr contrabalansează toate argumentele umane, toată vanitatea și disperarea—voia lui Dumnezeu Tatăl, cel Atotputernic. Isus face punte desupra prăpastiei cosmice, de o parte adunătura de argumente ale lumii, diavolului și trupului Său de carne, de cealaltă parte nimic altceva decât voința Tatălui Său. Omenirea păcătoasă, condamnată, atârână în balanță. **Și totuși...**

Cu acest singur cuvânt Isus ne-a eliberat de condamnare și ne-a revelat dragostea lui Dumnezeu. Isus nu ne-a scăpat, cum ar vrea unii să se înțeleagă, *de Dumnezeu*. Dumnezeu era în Hristos, scăpându-ne pe noi *de noi înșine*. Isus a spus, “Totuși,” *ca răspuns* la dragostea lui Dumnezeu Tatăl, care dorea împăcarea.

Crucea este chiar la inima Tatălui. De aceea Isus este numit “Mielul, care a fost junghiat... de la întemeierea lumii” (vezi Apoc.13:8). Toată frica mea este înghițită de cunoștința unei așa de mari iubiri a Tatălui. Nu am de deslușit voia lui Dumnezeu pentru viitorul meu etern. Isus a văzut-o, s-a supus ei, a acceptat-o și a îmbrățișat crucea ca eu să pot fi liber. Nu trebuie să mă întreb dacă Dumnezeu mă iubește. A fost chiar dragostea Lui cea care a înfrânt un batalion de demoni în sărbătoare și firea mea în totalitate.

Pentru mine L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său. “Știu cine este și ce a făcut,” i-a spus Tatăl Fiului, “dar este copilul Meu și-l vreau aici, cu Mine. Tu împlinește misiunea: crucea, acel coșmar care după dreptate ar trebui să fie al lui, pentru ca el să se poată apropia de Mine.”

“Prin voia Ta și urmând scopul Tău tainic dinainte stabilit, Eu sunt de carne acum, și această carne strigă că nu vrea paharul,” a răspuns Hristos în Ghetsimani.

Te rog, Doamne Isuse, privește dincolo de greșelile mele și vezi voia Tatălui Tău.

Privesc.

Te rog, nu dori ca paharul să treacă de la Tine.

Nu doresc să-l beau.

Nu mai spui nimic, doar atât?

Ba da.

Spune, Doamne. Spune doar un cuvânt, și voi trăi.

Și totuși...

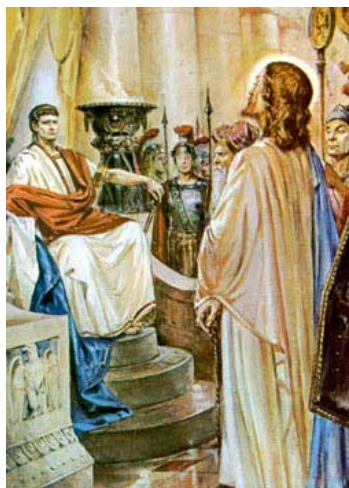
Totuși. Cuvântul cuvintelor. Liberi în sfârșit. Cu acest unic cuvânt, Fiul ne-a eliberat.

Mark Ruthland - Și totuși...

Judecata înaintea lui Pilat

Pilat a fost guvernatorul roman al Iudeii, între anii 26-37 era creștină. El și-a luat în primire funcția cam în același timp când și-a început Isus lucrarea de propovăduire publică. Reședința sa oficială se afla la Cezarea. El venea la Ierusalim cu ocazia praznicelor ca să mențină ordinea. A fost un om nemilos, crud și renumit pentru numeroasele sale acte de brutalitate. Asemenea împăraților romani din vremea sa și lui îi plăcea spectacolul torturii și omorării unui om. Odată amestecase sângele galileenilor cu jertele lor. Luca 13:1.

Unul din cele mai ciudate tabouri din istorie este impresia pe care a făcut-o Isus asupra acestui guvernator roman cu inima împietrită. Indiferent dacă Isus a fost un om înalt și frumos cum susține o tradiție, trebuie să fi fost totuși ceva în înfățișarea feței Sale și în purtarea Sa divină atât de puternic, încât deși era îmbrăcat în hainele de batjocură ale regalității, cu cununa de spini pe cap și sângele care îi curgea șiroaie pe față. Pilat nu și-a mai putut lua ochii de la El.

Eforturile lui Pilat de a-L opri pe Isus de la răstignire sunt cât se poate de patetice. El nu a voit s-o facă. A apelat de la conducătorii iudei până la Irod. Apoi de la Irod înapoi la conducătorii iudei. Apoi de la conducători la mulțimi. Când mulțimile s-au întors împotriva lui Isus, Pilat a încercat să facă apel la sentimentul lor de milă, dându-L pe Isus să fie biciuit, în speranța că ei se vor mulțumi cu o pedeapsă parțială și nu vor mai cere ca Isus să fie răstignit. Neavând succes, el încă tot nu s-a hotărât să-L răstignească pe Isus până când iudeii l-au amenințat că îl vor pârâ la Cezar. Doar în clipa când se părea că l-ar putea costa funcția de Guvernator al Iudeii a cedat el în cele din urmă dându-l pe Isus să fie omorât. Se spune că Pilat s-a sinucis. Nevasta lui Pilat, Procula, conform tradiției a devenit creștină.

Când a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului, și a zis: “Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră!”

Și tot norodul a răspuns: “Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Matei 27:24-25)

Ce îngrozitoare și precisă a fost împlinirea acestor cuvinte!

REFLECTII SI CONCLUZII

„...S-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.”

Filipeni 2:8

Reflecții: Noi, majoritatea creștinilor înțelegem mai mult semnificația spirituală a jertfei Domnului Hristos de la cruce, dar uităm adesea agonia îngrozitoare pe care a suferit-o El acolo.

- Știm că cel mai greu a fost despărțirea de Tatăl, dar nu trebuie să uităm că suferințele Sale fizice au fost atât de grave, încât întrec orice imaginație.
- Secolul XX a uitat cât de crudă și de hidoasă a fost în realitate RĂSTIGNIREA. Ea a fost cea mai dureroasă metodă de execuție publică din primul secol. Victima era așezată pe o cruce din lemn, fixată cu cuie din lemn, care erau bătute prin mâinile și picioarele victimei, apoi crucea era ridicată cu totul vertical și fixată în pământ, iar carnea crucificatului sfâșiindu-se prin greutatea trupului, provocându-i dureri extraordinare.
- Istoricii spun că nici chiar soldații care executau nu puteau să privească scena îngrozitoare, de aceea luau băuturi tari pentru a-și amorți simțurile. Isus a îndurat timp de șase ore o asemenea agonie.

Concluzii: Cu această relatare să ne înprospătăm conștientizarea agoniei Mântuitorului și să-I mulțumim mai mult, acum, pentru jertfa Sa de la Calvar.

El ne-a iubit așa de mult că a acceptat să moară pentru noi, chiar moartea pe cruce.

Te-ai așezat cu brațe-ntinse
Să aperi un pământ pierdut,
Căci numai Tu știai că-n lume
N-avem alt preț, n-avem alt scut.

(Costache Ioanid)

NICIODATĂ NU VOM PUTEA JERTFI PEA MULTE PENTRU EL, CEL CARE A JERTFIT TOTUL PENTRU NOI!

Letiția Dragan

“Mi s-a arătat și mie”

Una din ideile lansate de necredincioși în vremea noastră împotriva învierii Domnului Isus este și aceea că ucenicii au avut halucinații, explicând că durerea prea mare a apostolilor le-a creat închipuiri că-L văd pe Domnul și vorbesc cu El.

Dar tocmai lucrul acesta îl combate Noul Testament. Când S-a arătat ucenicilor, Domnul a vorbit cu ei, le-a cerut să-L atingă, și au mâncat împreună. Iată pasajele care descriu arătările Domnului Isus înviat:

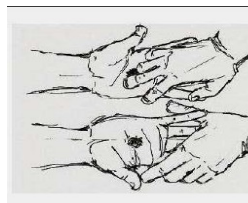
1. Marcu 16:9. Maria Magdalena, din care Domnul scosese 7 demoni.
2. Matei 28:9. Un grup de femei care au venit dimineața la mormânt.
3. Luca 24:15. Doi ucenici care mergeau spre Emaus.
4. Luca 24:34. Simon Petru.
5. Luca 24:36. Grupul ucenicilor la Ierusalim. Toma lipsea dintre ei.
6. Ioan 20:26. Ucenicii, o săptămână mai târziu. Toma era cu ei.
7. Ioan 21:1. Șapte ucenici la Marea Tiberiadei.
8. I Cor. 15:6. Peste 500 de ucenici adunați în Galileia.
9. I Cor. 15:7. Iacov, fratele trupesc al Domnului.
10. Matei 28:18. Cei 11 apostoli, undeva pe un munte în Galileia.
11. Luca 24:50-51. Ucenicii adunați în vecinătatea Betaniei, la înălțare.
12. I Cor. 15:8. Saul din Tars pe drumul Damascului (după înălțare).

Apostolul Pavel scrie umil, având în vedere că a persecutat Biserica Domnului: *“După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie.”*

Toma - cel care s-a îndoit de Hristos

Aproape toți ucenici lui Hristos, aveau porecle inclusiv Toma. Lui Toma i se spunea „Geamănul”. Totuși, de-a lungul secolelor, creștinii au preferat să-i spună „Necredinciosul”.

În Evanghelia sa, apostolul Ioan ne oferă cele mai multe informații referitoare la Toma. Ioan reușește să descrie atât atitudinea negativistă, dar și întrebările sincere ale lui Toma. Lui Toma nu i-a plăcut faptul că nu credea în învierea lui Hristos. El a avut câteva îndoieli în calea spre credință. Când i s-a oferit un motiv pertinent, nu a ezitat să-și manifeste credința. Asemeni multor oameni, Toma a cerut mai multe dovezi decât avea nevoie, iar Isus i-a oferit mai multe decât s-ar fi așteptat. Isus a folosit zbuciumul lăuntric al lui Toma pentru a scoate în evidență faptul că dorința lui de a crede va fi întotdeauna confirmată mai repede

decât necredința lui. Toma ne dovedește că îndoiala este o atitudine normală, dacă nu rămâne multă vreme în sufletele noastre.

Întotdeauna sosirea primăverii aduce în sufletul femeilor dorința de înmprospătare și de un nou început.

Cum și în Speia a sosit primăvara de ceva vreme iar hărnicuțele satului au ieșit la lucru, ne-am gândit să le aducem o bucurie de ziua lor. Dar lucrurile nu au decurs după zicala „zis și făcut”, pentru că orice lucru bine făcut are nevoie de planificare și organizare.

Ne-am gândit că ar fi foarte potrivit să facem ceva mai special anul acesta așa că am invitat un grup de tineri de la Colegiul Pedagogic din Chișinău să aibă un concert și un cuvânt pentru ziua mamei. Domnul ne-a pus pe inimă să fim o binecuvantare nu doar pentru femeile care vor veni la biserică dar și pentru cele care poate nu au fost niciodată felicitate de 8 Martie. Am cumparat mai multe lalele și în dimineața zilei de 8 martie am pornit pe stradă și am dăruit o floare fiecărei femei pe care am întâlnit-o. Multe au fost surprinse și unele dintre ele au venit și la programul de seara.

Vă spuneam la început că lucrurile nu s-au întâmplat după zicala „zis și făcut”. De ce nu? Pentru că avem un Dumnezeu minunat care vrea să depindem de El în fiecare

moment. El apreciaza străduința noastră dar mai mult vrea să își arate puterea și slava prin slăbiciunile noastre. Multe au fost planurile pe care le-am făcut în săptămâna 3 – 9 martie, dar Domnul le-a împlinit cum a fost voia Lui. Era miercuri și nimic din ceea ce planificasem noi nu se împlinise. Nu știam ce planuri are Domnul și ne simțeam la capătul puterilor, parca tot ce noi clădeam ziua era dărâmat peste noapte și ne trezeam cu mâinile goale, din nou. Ne-am pus întrebarea dacă nu cumva facem ceva ce Dumnezeu nu vrea ca noi să facem, dar am realizat că Domnul avea doar alt timp pentru toate planurile noastre nu și alte planuri.

Cel rău a încercat să pună îndoiala în inimile noastre, dar Cel care este în noi a dovedit, încă o dată, că este mai mare decât cel ce este în lume. Îngrijorarea a vrut și ea un loc în inimile noastre, dar a pierdut lupta cu pacea, care întrece orice pricepere, sădită adânc în noi.

Ne-am simțit în siguranță în mâna puternică a Tatălui și am ales să rămânem tari în nădejdea că El este credincios și dorește binele nostru suprem.

Ce am învățat din această aventură cu Mântuitorul a fost că oricât de dezorientați am fi noi El cu siguranță știe drumul pas cu pas.

Lăsați-L să vă țină de mână și mergeți pe urmele Lui chiar și atunci când drumul este întunecos și nu vedeți care va fi următorul pas. Sunteți deja binecuvântate și El este cu voi, a promis și este credincios Cuvântului Său.

Mulțumim pentru rugăciunile aduse înaintea Tatălui pentru lucrarea din Speia. Domnul să vă răsplătească după bogăția Sa.

„Sufletul nostru nădăjduiește în Domnul; El este Ajutorul și Scutul nostru. Da, inima noastră își găsește bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui cel Sfânt. Doamne, fie îndurarea Ta peste noi, după cum o nădăjduim noi de la Tine!

Psalmul 33:20-22

Prin dragostea Lui,

Tanți Sanduța și Simona Moașa

“Învierea Domnului Isus revarsă în inimile credincioșilor balsamul bucuriei sfinte că viața a învins moartea, că binele a triumfat asupra răului, adevărul asupra minciunii, că dragostea lui Dumnezeu ne-a cuprins în candoarea divină și ne-a legat prin firele de lumină cu sursa divină.”

SFATURI PRACTICE

Indigestia

De sărbători, e foarte posibil să faci excese alimentare. Pe de o parte, este de înțeles, cum să rezisti în fața atâtor bunătăți? Dar, dacă mănânci prea mult o dată sau combini mai multe preparate diferite la aceeași masă (și ouă umplute, și ciorba, și friptura și cozonac), dacă te grăbești, nu mesteci bine sau înghiți mult aer, dacă faci excese de alimente “grele”, riscul de a face o indigestie e destul de mare.

Adeseori, simptomele apar destul de repede după masa copioasă: senzație de greață, vărsături, balonare, arsuri la nivelul stomacului, dureri în abdomenul superior... Cu alte cuvinte, te cuprinde o stare de rău general: pur și simplu nu te simți deloc bine, nu mai ai chef decât să zaci în pat. Ce-i de făcut?

În primul rând... încetezi să mai mănânci. În prima zi consumi doar lichide (ceaiuri și supe de zarzavat strecurate), iar a doua zi numai mâncăruri ușoare (piure de legume, orez). Împotriva durerilor de stomac sunt eficiente ceaiurile de mentă, mușetel, coada-șoricelului (infuzie cu două lingurițe de plantă la 200 ml apă clocotită, din care se beau două-trei căni pe zi).

Ghimbirul este un remediu eficient împotriva senzației de greață și, în general, împotriva simptomelor neplăcute ale indigestiei. Ceaiul se prepară din rădăcină (sub formă de pulbere): un vârf de linguriță la 150 ml apă fiartă, se acoperă zece minute și se bea de trei ori pe zi. În loc de ghimbir poți folosi rozmarin.

Pentru combaterea balonării și a senzației de arsură gastrică, bea ceai de cimbrisor, flori de salcâm, lemn dulce sau mușetel: o linguriță de plantă la 200 ml apă fiartă, se lasă să infuzeze lichidul 10 minute, apoi se strecoară.

Tort de pișcoturi

Ingrediente: 15 g gelatină, 200 g unt, 160 g zahăr, 600 ml iaurt, 250 g pișcoturi, 400 ml frișcă, 1 fiolă aromă de vanilie, coaja rasă de la o lămâie, frunze de mentă (pentru ornat).

Mod de preparare: Puneți toate pișcoturile într-o pungă legată la gură, apoi sfărâmați-le cu făcălețul. Între timp, puneți 40 g unt la topit și gelatina la dizolvat. Bateți 160 g unt cu zahărul, până se dizolvă. Încorporați iaurtul în cremă. Presărați firimiturile de pișcoturi peste masa de unt topit. Turnați doza de vanilie în aceasta și omogenizați. Puneți crema de iaurt la rece. Turnați masa de firimituri și unt într-o formă rotundă. Neteziți-o și puneți-o la congelator. Întărită, răsturnați-o și fixați un inel de tort în jurul ei. Înglobați frișca bătută în crema de tort, turnați-o peste blat. Dați totul la rece.

Salutăm surorile născute în luna **Aprilie** cu:

Isaia 26:4

*Încredeți-vă în Domnul pe vecie, Domnul
Dumnezeu este Stânca veacurilor.”*

La mulți ani!

În învierea Domnului Isus s-au împlinit profețiile biblice. Promisiunea lui Isus Cristos referitoare
Cei care cred în învierea Mântuitorului, o pot experimenta pe deplin!

Adresa de contact: **mariasimarta@yahoo.com**

***Serviciile divine care au loc în Biserica Baptistă „Golgota”
se desfășoară după următorul program:***

Vineri: orele 18,00 – 20,00

Duminică: orele 9,00 – 12,00
18,00 – 20,00